

№ 39 изъ книгата
на Българския Викарий
и епископъ на Българския
Синодъ

РАЗГОВОРИ

ЗА СЕРДЕЧНО И ДУШЕВНО ОБРАЗОВАНИЕ.

Сынъ. Добро утро отче! Погледни, какво е ясно небе то, и нема нийде облачець. Какво топло грѣе слънце то отъ истокъ, и какво е тихо време то. Чувашъ ли, какво умилно пѣятъ птички тѣ? Погледни само на онова гладно стадо, какъ сладко пѣсе. Боже мой, на кадето погледна, се умилна красота!

Отець. Истина, сынко, Богъ е обдарилъ и украсилъ съсъ сичко нашия тѣ земля, и се, що видишь, отъ Него е. Той е толкова благъ и добъръ, щото не може да ся искаже. Но кажи ми, сынко, помолилъ ли си съ Богу отзарана?

Сынъ. Помолихъ, отче, и то отъ се сърце.

Отець. Добро, мой любезный сыне. Но испыталь ли си бѣше и совѣсть тѣ? Да тя не е вакарала на нѣщо? Да